

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 4Csp/86/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418202344
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8418202344.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobkyne: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., IČO: 50 361 368, Martinčekova 13, Bratislava, proti žalovanému: V. Y., W.. XX.X.XXXX, V. U. XXX, XXX XX, o zaplatenie 875,02 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 482,32 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 29.12.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súd dňa 23.10.2018 v jej konečnej úprave podaním zo dňa 28.2.2019 a úprave pripustenej uznesením súdu zo dňa 5.2.2019 č.k. 4Csp 86/2018-82 domáhala na žalovanom s poukazom na zmluvu o úvere zaplatenia dlžnej istiny úveru vo výške 875,02 eur, kapitalizovaných dlžných úrokov zo sumy 875,02 eur do 30.9.2018 v sume 817,88 eur, zmluvných úrokov vo výške 25,50 % ročne zo sumy 875,02 eur od 1.10.2018 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 875,02 eur od 1.10.2018 do zaplatenia, a náhrady trov konania.

2. Žalobu zástupca žalobkyne odôvodnil tvrdeniami, že dňa 14.3.2014 uzavrela Poštová banka a.s., Dvořákovo Nábřeží 4, Bratislava, IČO: 31 340 890 (ďalej len „banka“) so žalovaným zmluvu o úvere č.143961821. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy sú obchodné podmienky žalobkyne pre spotrebiteľské úvery, všeobecné obchodné podmienky žalobkyne a sadzobník poplatkov žalobkyne. Žalovaný svojím podpisom potvrdil, že s týmito dokumentmi sa oboznámil a súhlasí s ich obsahom. Ako dôkazy označil a spolu so žalobou predložil písomnú zmluvu o úvere č.143961821 a dokumenty označené ako súčasť zmluvy o úvere.

3. Na základe tejto zmluvy o úvere banka poskytla žalovanému peňažné prostriedky vo výške 1 000 eur. Žalovaný sa zmluvou zaviazal tieto peňažné prostriedky banke vrátiť a zaplatiť jej úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa zmluvných dokumentov.

Žalovaný si zmluvné peňažné plnenia neplnil včas a riadne.

V dôsledku omeškania s ich plnením banka v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ku dňu 14.1.2016 vyhlásila úver za predčasne splatný. Žalovaného na možnosť predčasného zosplatnenia úveru upozornila listom zo dňa 18.12.2015.

Ako dôkazy označil a spolu so žalobou predložil upozornenie na vznik práva na predčasné zosplatenie úveru zo dňa 21.12.2015 a oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru ku dňa 14.1.2016.

4. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaný časť dlžnej sumy zaplatil. Poslednú úhradu vykonal dňa 24.4.2017. Jednotlivé splátky a spôsob ich započítania sú uvedené v listine vyhotovenej z informačného systému banky označenej ako „Aktuálny stav úveru“, predloženej spolu so žalobou. Ku dňu 30.9.2018 je žalovaný povinný žalobkyni vrátiť dlžnú istinu úveru vo výške 875,20 eur, zaplatiť dlžné úroky do 30.9.2018 v sume 817,88 eur, ďalej zmluvné úroky vo výške 25,50% ročne zo sumy 875,20 eur od 1.10.2018 do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 875,20 eur od 1.10.2018 do zaplatenia.

5. Uznesením zo dňa 5.2.2019 súd v rámci prípravy pojednávania podľa § 167 ods. 2 zákona č.150/2016 Z.z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „Civilný sporový poriadok“) vyzval žalovaného na písomné vyjadrenie k žalobe a jej prílohám v lehote 15 dní od doručenia uznesenia.

Uznesenie bolo žalovanému doručené dňa 4.3.2019.

Žalovaný sa k žalobe a pripojeným listinám v stanovenej lehote nevyjadril.

6. Spor súd prejednal a rozhodol v súlade s § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku bez nariadenia pojednávania.

Dňa 25.6.2019 súd verejne vyhlásil rozsudok tak, ako je to uvedené vo výroku tohto jeho písomného vyhotovenia.

K dôvodom svojho rozhodnutia súd udáva:

7. Podľa § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

Podľa § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

Podľa § 186 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

Podľa § 185 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

8. Žalovaný neučinil sporným a súd na základe výsledkov dokazovania vykonaného oboznámením listín predložených žalobkyňou nepovažoval za závažnejšie spochybnené tvrdenia žalobkyne, že dňa 14.3.2014 žalovaný uzavrel s právnu predchodkyňou žalobkyne Poštovou bankou a.s., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890 (ďalej len „banka“) zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanému peňažné prostriedky vo výške 1 000 eur, a že žalovaný sa tieto peňažné prostriedky zaviazal vrátiť a zaplatiť žalobkyni úroky dohodnuté úroky.

Tieto skutočnosti vyplývajú aj z listiny označenej ako „zmluva o úvere dostupná pôžička“ (ďalej len „zmluva o úvere“) predloženej v spore žalobkyňou.

Zmluva o úvere obsahuje o.i. aj nasledujúce údaje: „Úroková sadzba % p.a. 25,50 % p.a.“, „Celková výška nákladov 998,46 eur“, „Počet splátok (v mesiacoch) 72“, „Výška mesačnej splátky vrátane poistného 28 eur“, „Poistenie Bez poistenia“, „Dátum prvej platby do 20.04.2014“, „Dátum ďalšej platby k 20. dňu v mesiaci“, „Dátum konečnej splatnosti úveru 20.03.2020“ „RPMN banky v % 32,06 % p.a.“ a „Priemerná RPMN na trhu v % 25,62% p.a.“.

Podľa zmluvy o úvere jej neoddeliteľnou súčasťou sú „Všeobecné obchodné podmienky“ účinné od 1.2.2014, „Obchodné podmienky pre úver dostupná pôžička“, účinné od 10.6.2013, a „Sadzobník poplatkov“ účinný od 1.2.2014 (ďalej len „všeobecné zmluvné podmienky“).

9. Žalovaný neučinil spornými a súd na základe výsledkov dokazovania nepovažoval za závažnejšie spochybnené tiež tvrdenia žalobkyne, že žalovaný poskytnutý úver nesplácal riadne a včas.

Žalovaný nijako nespochybnil žalobkyňou predložený výpis z informačného systému banky označený ako „Aktuálny stav úveru ku dňu: 30.9.2018“.

Podľa položky „Uskutočnené čerpania“ tohto výpisu žalovaný dňa 19.3.2014 vyčerpal z úverového účtu celkom 1 000 eur.

Podľa položky výpisu „ Zaplatené splátky“ ku dňu 30.9.2018 žalovaný zaplatil celkom 18 splátok po 28,76 eur, tzn. celkom 517,68 eur. Prvú splátku zaplatil dňa 16.4.2014, ďalšie splátky pravidelne každý mesiac od 14. - 23. dňa v mesiaci, a to až do mesiaca júl 2015, kedy splátky prestal pravidelne mesačne splatiť. Následne zaplatil dňa 21.11.2016 jednu splátku a dňa 24.4.2017 poslednú splátku.

10. Z listiny označenej ako „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 18.12.2015 vyplýva, že týmto listom banka žalovaného upozornila na podstatné porušenie zmluvy o úvere s tým, že ku dňu 18.12.2015 je pohľadávka banky zo zmluvy o úvere vo výške 148,15 eur viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti, a pozostáva z omeškaných splátok vo výške 112 eur a poplatkov vo výške 36,15 eur. Listom žalovaného vyzvala na zaplatenie dlžnej sumy 148,15 eur do 15 dní od doručenia upozornenia, a upozornila ho, že ak nedôjde k zaplateniu tohto dlhu v stanovenej lehote, podľa zmluvy o úvere je oprávnená využiť ust. § 565 Občianskeho zákonníka, vyhlásiť úver predčasne splatným a žiadať úhradu celej úverovej pohľadávky.

Podľa poštového podacieho hárku predloženého žalobkyňou zo dňa 21.12.2015 uvedeného dňa bola na poštu podaná zásielka adresovaná žalovanému na adresu označenú v žalobe, ktorá podľa aktuálneho výpisu z registra obyvateľov je aj v súčasnosti adresou trvalého pobytu žalovaného, a na ktorej žalovaný písomnosti súdu preberá.

11. Z listiny označenej ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 14.1.2016 vyplýva, že žalobkyňa týmto listom žalovanému oznámila, že z dôvodu podstatného porušenia zmluvy o úvere jej úverová pohľadávka zo zmluvy o úvere sa k 14.1.2016 stáva predčasne splatnou. Listom žalovaného vyzvala na zaplatenie celkom sumy 1 023,92, pozostávajúcej z dlžnej istiny 875,02 eur, úrokov 109,25 eur a poplatkov za upomienky 39,65 eur, do 10 kalendárnych dní od doručenia listu.

Podľa poštovej doručky list bol žalovanému doručený dňa 18.1.2016.

12. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, tzn. ku dňu 14.3.2014 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Vychádzajúc z cit. ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn. ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ.

Zmluva o úvere, ktorú ako zmluvný typ upravuje cit. ust. § 497 Obchodného zákonníka, patrí medzi absolútne obchodné vzťahy, tzn. že v zásade by sa mala vždy spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 261 Obchodného zákonníka). Nie je pritom v zásade rozhodujúci subjekt ani objekt záväzkového vzťahu, teda ani povaha účastníkov zmluvného vzťahu z hľadiska, či sú alebo nie sú podnikateľmi. Avšak v prípade, ak účastníkom takéhoto obchodného úverového vzťahu je spotrebiteľ, obchodný vzťah založený zmluvou o úvere nadobúda aj spotrebiteľský charakter. V takomto prípade vzťah má zmiešaný spotrebiteľsko - obchodný charakter, ktorý sa prejaví v tom, že sa naň budú aplikovať aj normy spotrebiteľského práva ako *lex specialis*.

14. Súd nemal závažnejšie pochybnosti o tom, že zmluva o úvere v prejednávanej veci má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a že žalovaný má v právnom vzťahu založenom touto zmluvou o úvere postavenie spotrebiteľa.

Záver, že žalovaný zmluvu o úvere uzavrel ako spotrebiteľ, teda že pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, vyplýva jednak z označenia žalovaného v zmluve údajmi fyzickej osoby-nepodnikateľa, ako aj z obsahu zmluvy o úvere vrátane všeobecných

zmluvných podmienok, podľa ktorých súčasťou zmluvy o úvere sú obchodné podmienky žalobkyne pre spotrebiteľské úvery. Súd dáva tiež do pozornosti, že sama žalobkyňa v žalobe poukazuje na ustanovenia spotrebiteľského práva (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

15. Jedným z druhov spotrebiteľských zmlúv sú zmluvy o spotrebiteľských úveroch.

Spotrebiteľské úvery v čase uzavretia zmluvy o úvere v prejednávanej spore upravoval špeciálny zákon č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Tento zákon má vo vzťahu k Obchodnému a Občianskemu zákonníku postavenie lex specialis.

Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

16. Podľa § 9 ods.1 veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu, ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide i finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu;

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktorú sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

17. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

18. V prejednávanej spore v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje podstatná obsahová náležitosť, ktorú podľa zákona o spotrebiteľských úveroch takáto zmluva musí obsahovať. V zmluve absentujú údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch). Zmluva obsahuje len údaj o výške, počte a termínoch anuitnej splátky, a to 72 splátok po 28 eur so splatnosťou k 20. dňu v mesiaci.

Vychádzajúc z citovaného § 11 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch zákon absenciu uvedenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nespája s následkom neplatnosti zmluvy. Poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Preto súd v prejednávanej spore spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov.

19. V nadväznosti na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Biróovej) súd v súvislosti s absenciou údajov podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v nadväznosti súd udáva, že tento rozsudok nie je spôsobilý zmeniť vyššie uvedený právny záver o tom, že spotrebiteľský úver v prejednávanej veci je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Keďže ide o rozpor medzi Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „smernica“) a vnútroštátnym zákonom o spotrebiteľských úveroch, je potrebné vyriešiť otázku, či smernici možno priznať priamy alebo nepriamy účinok.

Vychádzajúc z ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ v otázke priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku, spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce mu povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe jednotlivci. Preto priamy účinok

smernice je v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotliviec domáha svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice, nie medzi jednotlivcami.

Nepriamy účinok smernice v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ znamená, že vnútroštátne sudy sú povinné vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice, teda eurokonformne. Tento eurokonformný výklad však nie je absolútny. Nemôže nahradiť výslovné znenie vnútroštátneho zákona. Súd v danom prípade zastáva názor, že smernici nemožno priznať ani nepriamy účinok, nakoľko vzhľadom na výslovnú úpravu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy o úvere by priznanie nepriameho účinku smernice znamenalo výklad *contra legem*.

20. Vo vzťahu k záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C- 42/15 súd poukazuje na príspevok doc. JUDr. Martiny Jánošíkovej, PH.D.: „Otázne však je, ako by na tento záver mal zareagovať sudca rozhodujúci konkrétny spor. Ak totiž zistí, že neuvedenie konkrétnej náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere by malo byť v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 sankcionované zánikom nároku veriteľa na úrok a poplatky, ale súčasne dospeje k záveru, že ide o náležitosť, ktorej neuvedenie v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemá vplyv na možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku, tak vlastne narazil na rozpor medzi vnútroštátnou úpravou a právom Únie. Keďže však norma práva Únie má v tomto prípade podobu smernice, vzhľadom na horizontálny právny vzťah medzi veriteľom a spotrebiteľom nemôže mať smernica priamy účinok. Zistený rozpor je teda možné vyriešiť len prostredníctvom nepriameho účinku smernice, čo znamená, pokúsiť sa o taký výklad zákona č. 129/2010 Z.z., ktorým sa rozpor odstráni. Domnievam sa však, že v tomto prípade by sudca narazil na jednu z hraníc povinností eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, ktorou je zákaz výkladu *contra legem*. Nevie si totiž predstaviť, akou výkladovou metódou by bolo možné objíť príkaz považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov obsiahnutý v § 9 ods. 2 zákon č. 129/2010. Nešlo by už podľa môjho názoru o výklad práva, ale o sudcovskú tvorbu práva“.

21. K nepriznaniu nepriameho účinku smernice súd v nadväznosti na doterajší vývoj aplikačnej praxe súdov ďalej udáva:

V čase uzavretia zmluvy o úvere v prejednávanej spore zákonodarca v zákone o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. k), aktuálne § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch) ustanovoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať aj: „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.“. Súd je toto názoru, že tak explicitne presné ustanovenie zákona nemožno cez prizmu eurokonformného výkladu ignorovať. Zákonodarca tiež v cit. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou tejto obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu platného a účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere.

22. Na podporu tohto svojho záveru súd poukazuje na väčšinové stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého: „1. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj „sporné pravidlo“) obsahuje právo spotrebiteľa na uvedenie splátok istiny spotrebiteľského úveru ako aj splátok úrokov a poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá taký výklad sporného pravidla, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom, a tiež k poplatkom (porov. rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp.zn. 7Sžo/61/2015, porov. tiež pri použití historického výkladu k totožnej dikcii podľa zákona č.258/2001 Z.z. rozsudok NS SR sp.zn. 7Cdo/128/2016). Uvedené zákonné pravidlo sa deroguje s účinnosťou od 01.05.2018 novelou zákona č. 129/2010 Z.z. vykonanou zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č.483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Do nadobudnutia účinnosti uvedenej novely nie je v súlade s princípmi súkromného práva docieľať ten istý derogačný efekt súdmi tzv. eurokonformným výkladom, pretože ten by odporoval zakazu eurokonformného výkladu *contra legem*, odporoval by princípu právnej istoty, nebol by súladný ani s výkladom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, keďže Súdny dvor EÚ za eurokonformnú považoval len a) amortizačnú tabuľku a po b) len vo vzťahu k istine. Sporné zákonné pravidlo pritom predpokladá oveľa širší diapazón možnosti špecifikácie splátok spotrebiteľského úveru než je amortizačná tabuľka a než je len špecifikácia istiny. Navyše, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o

spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS predpokladá na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) údaje o splátkach, a to tak, aby transparentne bolo zrejmé, že tam nie sú uvedené poplatky, ktoré môžu byť v splátkach zahrnuté, ale do RPMN sa nezapočítavajú (čl. 19 ods. 2 smernice 2008/48/ES). Smernica taktiež výslovne predpokladá informovanie spotrebiteľov o špecifikácii splátok úrokov a poplatkov (čl. 10 ods. 1 písm. j), príloha II.,2.).

23. Ďalej súd poukazuje tiež na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.12.2018 č.k. 5Co 30/2018-128. Súd sa plne stotožňuje s argumentáciou krajského súdu odôvodňujúcou odklon od rozhodnutia NS SR zo dňa 22.2.2018 sp.zn. 3Cdo/146/2017 v otázke nepriamemu účinku smernice.

24. Do pozornosti súd dáva aj rozsudky Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co 499/2014 z 15.4.2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co 77/2013z 22.5.2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24CoE 313/2010 z 9.8.2011 a ďalšie.

Podľa záverov prijatých súdmi v týchto rozhodnutiach majú na zreteli primárny účel právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu) § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch zodpovedá iba taký výklad tohto ustanovenia, podľa ktorého každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, „počet“ a „termíny“ splátok sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť. Teda ako k istine, tak i k úrokom, a tiež k prípadným iným poplatkom a doplnkovým službám. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky. Odchylnosť takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne je práve prejavom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa, ktorý pri rozhodovaní, či zmluvu uzavrie, by nemal byť zavádzaný nie celkom jasnými údajmi, z ktorých nemusí byť schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy, ktorú si požičiava, a ktorú bude veriteľovi povinný zaplatiť.

25. Súd ustanovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spočívajúce v nerozčlenení splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, a neurčení jasných termínov ich splatnosti, považuje tiež za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. a) a o) Občianskeho zákonníka.

26. Podľa § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

Podľa § 53 ods. 4 písm. o) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú aj tie ustanovenia, ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi.

Podľa § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon na ochranu spotrebiteľa“) obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 7 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9.

Podľa § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane spotrebiteľa obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

27. V prípade nečlenenia splátok úveru na splátky istiny, úrokov a jednotlivých ďalších nákladov úveru a neuvedenia jasného termínu splatnosti u každej z položiek istiny a nákladov úveru spotrebiteľ od samého

počiatku síce vie, že celkový čiastku, ktorú sa zaviazal veriteľovi zaplatiť, má plniť mesačnými splátkami v dohodnutom počte a výške. Od počiatku však nevie, koľko má hradiť na istinu a koľko a kedy má zaplatiť na tú ktorú odplatu veriteľovi, teda na úroky, jednotlivé poplatky za úver a pod. Veriteľ pritom od začiatku má o týchto skutočnostiach vedomosť, pričom spotrebiteľovi túto informáciu neposkytne. Je to teda veriteľ, ktorý svojvoľne podľa vlastného uváženia priraduje platby spotrebiteľa a určuje, akú časť a kedy použije na splátku istiny, akú a kedy na tú ktorú svoju odmenu (úroky, poplatky a pod). Spotrebiteľ nemá žiadnu možnosť túto činnosť veriteľa kontrolovať. Ak by si aj spotrebiteľ aktívne vyžiadal tzv. amortizačnú tabuľku, nič to nemení na skutočnosti, že priradenie splátok spotrebiteľa k istine a jednotlivým položkám nákladov úveru zaplateným do momentu vyžiadania si amortizačnej tabuľky by aj tak bolo v réžii veriteľa a spotrebiteľ by nemal žiadnu možnosť to ovplyvniť.

Súd zastáva názor, že spotrebiteľ musí od počiatku mať vedomosť o tom, ako veriteľ bude priradovať jednotlivé splátky k istine a k ostatným položkám nákladov spojených s úverom, a veriteľ musí túto skutočnosť spotrebiteľovi na začiatku oznámiť. Inak sa jedná o nekalú obchodnú praktiku v zmysle cit. § 7 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa v spojení s cit. § 7 ods. 4 a § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane spotrebiteľa. Informácia o splácaní odmeny veriteľovi, teda úrokov, jednotlivých poplatkov a podobne, je pre spotrebiteľa jednou z najpodstatnejších informácií v zmluve s spotrebiteľskom úvere vôbec. Veriteľovi pritom nemôže robiť problém túto informáciu do zmluvy včleniť. Informáciu však do zmluvy zámerne nevkladá a skrýva ju. Takouto obchodnou praktikou je veriteľom spôsobovaná značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy nemá možnosť oboznámiť sa, v akej výške bude mesačne splácať istinu úveru a v akej výške platiť jednotlivé odmeny veriteľovi, a iba veriteľ určuje, aká časť bude na čo použitá. Spotrebiteľ nemá možnosť do toho akokoľvek zasiahnuť.

28. Navyše, dojednanie v spotrebiteľskej zmluve o úvere v prejednávanej spore je z pohľadu údajov o výške a termínoch splatnosti istiny a jednotlivých položiek nákladov spojených s úverom nejasné, nezrozumiteľné a zavádzajúce.

Podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

Podľa § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

29. Z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že banka sa zaviazala poskytnúť žalovanému úver vo výške 1 000 eur pri nákladoch 998,46 eur, bez jeho poistenia, čo predstavuje celkom 1 998,46 eur. Žalovaný sa v zmluve o úvere zaviazal zaplatiť žalobkyni 72 mesačných splátok po 28 eur. Vynásobením dohodnutého počtu a výšky splátok dostávame sumu 2 016 eur, čo je rozdiel oproti celkovej čiastke, ktorú mal žalobkyni zaplatiť o 17,54 eur. Dôvod tohto rozdielu nevyplýva zo žaloby a ani zo zmluvy o úvere nie je bez pochybnosti zrejmý.

Za tejto situácie neuvedenie jasne, koľko má žalovaný zaplatiť na istinu, koľko na úroky, a koľko a na aké poplatky, neumožňuje žalovanému ako spotrebiteľovi posúdiť rozsah svojho záväzku, čo v zmysle smernice plne odôvodňuje záver o tom, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

30. V prejednávanej spore žalovaný nepoprel a súd vykonaným dokazovaním nepovažoval za spochybnené skutočnosti, že žalobkyňa žalovanému titulom úveru poukázala na úverový účet peňažné prostriedky vo výške 1 000 eur, a že doposiaľ na tento úverový účet zaplatil celkom 517,68 eur.

Vychádzajúc zo záveru, že úver v predmetnej spore je bezúročný a bez poplatkov, súd prijal záver, že žalovaný doposiaľ z istiny úveru žalobkyni nevrátil 482,32 eur (1 000 eur - 517,68 eur), a že žalobkyňa nemá nárok na požadované zmluvné úroky a poplatky.

Preto súd žalobu v časti zmluvných úrokov a poplatkov, ako aj žalovanej istiny prevyšujúcej sumu 482,32 eur ako nedôvodnú zamietol.

31. Pokiaľ ide o splatnosť dlžnej istiny úveru vo výške 482,32 eur, súd vychádzal z nasl. právneho stavu:

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

32. Podľa zmluvy o úvere konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 20.3.2020.

Bolo teda na žalobkyni, ktorá žalobou požadovala zaplatenie celej dlžnej istiny úveru naraz, aby preukázala splnenie všetkých zákonných predpokladov pre uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka upravených v cit. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, tzn. práva na tzv. zosplatenie celého úveru, a to, že právo uplatnila najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a súčasne, že žalovaného ako spotrebiteľa na toto právo upozornila v lehote nie kratšej ako 15 dní. Podľa cit. právnej úpravy § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka je totiž podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné.

33. Na základe výsledkov dokazovania vykonaných v spore súd prijal záver, že žalobkyňa preukázala splnenie všetkých zákonných predpokladov pre uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

Právo žalobkyne žiadať zaplatenie celej pohľadávky na zaplatenie nevrátenej istiny úveru zo zmluvy o úvere v prípade omeškania so zaplatením ktorejkoľvek čiastky splátky podľa zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote jej splatnosti vyplýva zo všeobecných zmluvných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere.

Na základe listu zo dňa 18.12.2015 a predloženého poštového hárku zo dňa 21.12.2015 v kontexte s ďalšími okolnosťami, ktoré vyšli v konaní najavo, možno prijať záver, že banka žalovaného na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky upozornila. Žalovaný nepoprel, že na uplatnenie tohto práva bol žalobkyňou upozomený listom z 18.12.2015 tak, ako vyplýva z listín predložených žalobkyňou.

Žalovaný tiež nepoprel a vykonaným dokazovaním súd nemal vážnejšie spochybnené, že listom z 14.1.2016 žalobkyňa žalovanému uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka riadne oznámila.

Podľa listinných dôkazov žalovaný v čase uplatnenia práva bol v omeškaní so splatením splátky viac ako 3 mesiace, keďže poslednú úhradu poukázal 22.7.2015.

34. Preto súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni celú nevrátenú časť istiny úveru v sume 482,32 eur.

35. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

36. Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy súd žalobkyni priznal úroky z omeškania v zákonom stanovenej výške 5 % ročne z priznanej sumy 482,32 eur, a to počnúc dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty 10 kalendárnych dní určenej žalovanému na zaplatenie celej pohľadávky zo zmluvy o úvere vo výzve zo dňa 14.1.2016, doručenej mu 18.1.2016, tzv. odo dňa 29.1.2016 do zaplatenia.

V prevyšujúcej časti súd žalobu aj ohľadne úrokov z omeškania zamietol.

37. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (zásada úspechu).

Strany boli v spore úspešné čiastočne. Vzhľadom na vcelku vyrovnaný pomer ich úspechu a neúspechu (875,02 eur : 482,32 eur) súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti výrokom I. - III. rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).